

SANG BESADA

Era una nit freda, no se sentia cap soroll, només el suau so de la pluja que anava remullant els carrers. El paisatge era desolador, totes les cases amb les llums apagades, no hi havia cap ànima desperta, només en una vella finestra d'una habitació humida hi entrava la càlida llum dels fanals que il·luminaven els carrers que i servien de guia per aquells vehicles que passejaven sols enmig de la foscor.

Vaig sentir el so del telèfon que em va fer despertar del meu somni. Sabia que tenia l'obligació de contestar per resoldre el dubte que no em deixaria seguir dormint: qui devia trucar-me en aquestes altes hores de la nit? Vaig creuar l'extens passadís que ressonava a cada passa que anava fent fins a poder arribar a l'entrada de casa, on hi havia una tauleta amb una làmpada, un gerro petit amb flors, que no sabia com podien aguantar tant temps sense pansir-se, i un telèfon de color blanquinós que no parava de sonar i que m'amenaçava amargant-me la nit. Així, doncs, vaig decidir contestar.

Sabia que no ho podria evitar, que passaria un altre cop...

En pic la trucada va finalitzar, em vaig dirigir cap al menjador a corre cuita. Vaig obrir el calaix del lateral de l'armari i vaig començar a buscar AQUELL paper en mig d'aquell terrabastall de documents. Quan finalment el vaig trobar, vaig comprovar que era el que buscava i vaig tornar a dirigir-me cap al telèfon del rebedor.

Vaig començar a marcar: 6-4-9-2-3-3-0-7-8. Vaig sentir aquella veu fina i dolça que, uns anys enrere, cada matí despertava..

-Maria? Filla meva, tenim un problema. Ha tornat a passar.- li vaig dir, sense cap mena d'explicació.

Van seguir uns segons de silenci, i ella em va preguntar com ho sabia. Li vaig explicar que m'havia trucat la policia, informant-me que el meu propi fill havia assassinat a una

altra persona i que s'havia donat a la fuga. Li vaig comentar que m'havien trucat per si sabia on s'havia amagat o si havia pogut trobar-se amb algú. Jo, evidentment els vaig dir que no sabia res però en aquell mateix moment ja se m'acudia algú amb qui hagués pogut contactar. I no em vaig equivocar, ho havia encertat.

-Mama, ahir em va trucar i ens vam posar al corrent de les nostres vides Em va dir que era una trucada rutinària i que ho feia perquè m'estranyava i perquè feia dies que no tenia notícies meves... però va acabar la trucada d'una manera inesperada, em va dir "t'estimo molt, mai ho oblidis".

En aquell moment em van saltar totes les alarmes: ell MAI ho diu que estima a algú! L'única vegada que m'ho va dir era quan, - i era molt petit !- hi va haver l'atemptat en el metro de Madrid. Ell i jo viatjàvem en un dels vagons i, abans que passés l'explosió, es va girar i em va dir, «t'estimo molt.»

Abans d'acabar la trucada li vaig dir a la Maria que agafés un taxi i vingués cap a casa. L'havíem de buscar juntes.

Vint minuts més tard va sonar el timbre del pis i vaig obrir-me pas entremig de fotografies i cartes que m'envoltaven. Encara era fosca nit quan totes dues ens vam dirigir cap al menjador i li vaig explicar les pistes que tenia.

Totes dues sabíem que ell, després d'actuar, sempre ha de buscar un refugi. Busca un lloc simbòlic, un lloc que l'hi doni suport emocional, un espai ple de records i de sentiments. Per aquesta raó havia estat remenant entre les fotografies, els missatges, els documents, les cartes..., tots els records i havia apuntat en un full tots els llocs on havíem estat el prou temps perquè ell ho pogués considerar el refugi adient.

Vaig agafar el full i vam intentar endevinar quina podria ser la destinació que hauria escollit. Ho havíem de trobar, el coneixíem prou bé.

La meva primera opció era el magatzem dels afores de la ciutat on anàvem a jugar tots tres. Però la Maria va dir que allà no hi seria, ja que sap que no en té un bon record perquè l'última vegada que hi va anar es va fer mal al peu i a partir d'aquell moment mai més hi ha tornat.

Finalment, totes dues vam decidir que aniríem a Riells i Viabrea, un petit indret a la falda del Montseny on hi havíem llogat una masia i hi vàrem passar l'estiu de 2015.

Vam sortir de casa amb el meu cotxe, gairebé segures que ho teníem.

Tot i així, durant el camí vam anar descartant o i remarcant altres opcions fins que vam arribar al nostre destí. Vam deixar les llums del cotxe obertes per poder veure-hi millor, vam baixar del cotxe i vam agafar les llanternes que eren dins el maleter.

Amb el cor a la mà, vam obrir la porta d'aquella vella masia. Quan vam entrar-hi se'ns van recrear tots els moments divertits i inoblidables d'aquell estiu. En aquell moment vaig desitjar tenir poders per poder tornar enrere, quan tot anava bé.

Vam buscar per tots els racons de la masia, però no hi havia cap rastre ni senyal d'ell. Vam adonar-nos que aquell no era el lloc que aquest cop havia escollir per refugiar-se.

Vam tornar al cotxe i, en aquell precís instant va començar a sonar el meu mòbil. Era un número desconegut. Tot i això, vaig decidir contestar.

Era la policia que volien dir-me qui era la víctima. Elisabeth Beltran, la dona del meu fill. Aquesta notícia no em va sorprendre. Pensava que ella mai havia estat la millor companya pel meu fill: l'enganyava, culpava al Toni de maltractar-la.

Amb aquesta informació, la Maria i jo vam canviar la nostra propera destinació.

Ens vam encaminar cap a la platja, entre Calafell i Cubelles, on hi havia una esplanada des d'on sempre anàvem a veure la sortida de sol. , però aquest lloc només tenia una part negativa, no hi anàvem els tres sols, sempre havia vingut el marit de la Maria, el qual ja feia temps que s'havien separat.

Quan vam arribar hi ja vam veure que ell no hi era, però en aquell moment just estava sortint el sol, naixia el nou dia. La Maria, sense adonar-se'n va començar a cantar la cançó que cantàvem quan hi anàvem:

“Tant de bo sigui llarg el viatge,

tant de bo l'equipatge a cada passa et pesi menys.

Tant de bo quan tornis a casa no t'atrapi la llàgrima als ulls, que passis full..."

Mentre anava cantant li anaven caient petites gotes d'alegria dels seus preciosos ulls verds.

Sense pensar-m'ho, vaig sortir del cotxe i vaig començar a ballar. La Maria s'hi va unir seguint els batecs del seu cor i vam acabar totes dues estirades al terra en mig de rialles i plors. Aquells minuts ens vam omplir d'esperança i de força per seguir endavant per poder trobar el nostre company de vida. Sí, la sorra i el soroll del mar al fons, em van fer venir al cap un altre lloc.

La Maria i jo ens vam entendre amb la mirada. Vam tornar a pujar al cotxe per encaminar-nos cap a aquell paratge.

A mig camí em vaig adonar que no teníem prou gasolina i vaig haver d'aturar-me en una àrea de servei propera. Vam prendre un cafè i un entrepà petit, el dia seria llarg

En sortir de la cafeteria ens vam fixar en una fet curiós. Hi havia un cotxe de policia estacionat en un lateral de la gasolinera, amb el motor engegat. Semblava que, com nosaltres, voldria posar gasolina però em vaig adonar s'estava esperant però hi havia sortidors buits per poder-ne posar. En aquell precís moment la meva filla i jo ens vam mirar pensant el pitjor: I si aquell policia ens estava seguint?

Vaig dir-li a la Maria que dissimulés, que es comportés amb tota la naturalitat possible i que pugés al cotxe. Vam engegar el motor i vam sortir de la gasolinera.

Coneixia perfectament aquella zona, així que em vaig endinsar, expressament, en un camí que no tenia sortida; si era veritat que ens seguien, ens l'hauríem de trobar sí o sí. Vaig conduir fins a la punta del camí i llavors vaig girar. Quan ja estàvem tornant cap a la carretera principal i em pensava que en realitat no ens estava seguint, vaig veure un cotxe que s'aproximava en direcció contrària, i quan ja era més a prop, totes dues vam poder reconèixer el mateix policia que hi havia a la gasolinera. Era evident, la policia ens seguia el rastre i per aquest motiu ens hauríem d'esperar per poder anar a buscar el meu fill.

Ens vam mirar preguntant-nos com ens havien pogut localitzar i finalment hi vaig caure... el mòbil! Quan la policia m'havia fet la trucada havien activat el geolocalitzador i a partir d'aquell moment ens havien anat seguint el rastre.

Calia ser ràpides... i vaig tenir una idea: tornàriem a Barcelona, a casa meva, i hi deixàriem el mòbil. Ens canviàriem de roba i ens ficàriem unes ulleres de sol i tornàriem a sortir de casa, però aquest cop canviant de vehicle. Sortiríem amb la furgoneta vella del meu pare, que estava aparcada des del mes passat al magatzem de casa.

I així ho vam fer. Resolt. Va funcionar. A mig matí ja estàvem dirigint-nos de nou cap al destí on havíem de trobar el meu fill, el germà de la Maria, que havia desaparegut.

El meu cap anava a cent. Buscava qualsevol pista, record, o història que ens pogués portar a ell... i va ser en un d'aquests moments, durant el recorregut, que em va tornar al cap el tràgic accident que havia passat feia 20 anys.

Ho recordo perfectament. Mai ho oblidaré. Millor dit, MAI ho oblidarem cap de nosaltres tres. Era una nit del mes de juny, exactament el dia 22, i els nens estaven contents perquè era l'últim dia d'escola i l'endemà començaven les vacances ...Va ser exactament aquella nit. El Joan, el meu home, el pare dels meus dos fills, va arribar a més tard que mai de treballar. Va arribar enfadat. I tots tres vam saber que aquella nit seria difícil però, tot i això, cap de nosaltres s'imaginava que acabaria d'aquella manera.

Només entrar, en Joan es va dirigir cap a la nevera i va agafar una cervesa. La va obrir i en va fer un glop. Va deixar la cervesa a la taula, va tancar la mà en forma de puny i va colpejar fort contra un dels armaris de la cuina, destrossant la porta. Acte seguit va cridar: JA N'ESTIC FART DEL VOSTRE COMPORAMENT! sóc l'home d'aquesta casa i heu d'obeir les meves ordres.

De moment, ja s'havia desfogat. A l'hora de sopar, quan tots tres ja érem a taula i ell estava mirant la televisió al menjador, el vaig avisar de que vingués a sopar. Semblava

tot tranquil. Va asseure's al meu costat i va fer cullerada a la sopa. En acabar de fer-la, es va girar, va escopir-me la sopa, va agafar el plat ple i el va estampar contra el terra, trencant-lo en mil bocins.

Es va apropar a mi i amb una empenta en va fer caure al terra i es va asseure al meu damunt. Només vaig poder reaccionar dient als nens, que es miraven l'escena paralitzats i horroritzats, que marxessin cap a la seva habitació i que es tanquessin amb clau. Ho van fer. El meu home va començar a donar-me cops i puntades per tot el cos. Vaig intentar protegir-me amb els braços tot suplicant-li que s'aturés, que em deixés marxar, li prometia que m'emportaria els nens perquè no el tornessin a molestar mai més ...però ell va continuar responent-me amb una altra bufetada a la cara. Poc a poc anava perdent forces, anava deixant de sentir el meu cos ...

Ja no sentia res. No sentia ni els seu alè, ni la seva força, ni els seus cops. No entenia res. Vaig intentar obrir els ulls a poc a poc i el vaig veure estirat al terra amb un toll de sang al voltant de la seva impressionant panxa. Vaig alçar la mirada i vaig veure el meu fill petit davant meu amb un ganivet a la mà, ple de sang, amb els ulls completament oberts de pànic, preguntant-me: «Estàs bé mama? Ja s'ha acabat tot»

Al cap d'unes hores, el comissari Garcia li va prendre declaració.

Menor d'edat. Control familiar. Seguiment psicològic ...

Migdia. Estàvem arribant al Pantà de Sau. Aquell indret mig ombrejat es convertia, quan encara somiàvem, en un campament ple de bandolers. Allí els raig de sol es morien suaument damunt l'aigua clara i les pedres dels voltants ressaltaven com estrelles del firmament. El pantà estava envoltat de majestuosos arbres que brillaven amb els raig de sol i al centre, l'aigua, font de vida .

Aquell racó quedava aïllat i era prou desconegut. El meu fill sempre deia que aquell era l'indret ideal on podia desconnectar de tots els seus problemes que sempre duia a sobre.

Sabia que no hi anava gaire sovint a aquell indret i que hi havia racons que potser només coneixíem nosaltres tres. Era el nostre lloc especial, el lloc on seguíem un codi especial: havíem de ser sempre sincers els uns amb els altres i només hi podíem venir quan teníem necessitat de fer-nos companyia.

La Maria i jo ens vam encaminar cap a la nostra roca i., el Toni hi estava assegut! Quiet, assegut ,mirant el paisatge, agafant-se els genolls amb les mans i tapat amb la seva manta de quadres que sempre portava al cotxe.

Quan ens va sentir, es va girar cap a nosaltres i li va caure una primera llàgrima. Només va dir: «M'heu trobat! Ja és hora! Us estava esperant»

Ens va explicar que ell no era el culpable, l'Elisabet el volia enverinar, li havia ficat verí al seu sopar. Ens va dir que ja feia dies que ho sospitava ...i l'altre dia, quan ella estava entretinguda a la cuina buscant els coberts i ell ja era a taula amb el sopar a punt, es va adonar que en un plat hi havia un polset blanquinós i que aquell plat era el seu. Va canviar-los. Al cap de mitja hora l'Elisabet ja era morta.

Només repetia «S'ho mereixia» «s'ho mereixia», «s'ho mereixia» ...I la veritat és que va enverinar-se ella mateixa: si no hagués posat el verí en aquell plat, no hauria passat.

Ens vam asseure al seu costat i li vam explicar la situació. Vam prendre una decisió: negociariem amb la policia. Hi va estar d'acord.

Vam trucar a la policia i els vaig dir que havíem localitzat el Toni, el meu fill. Seguidament els vaig parlar del tracte que havíem decidit i de les condicions que havíem de pactar: no empresonarien el Toni, podríem demostrar que un cop més, havia estat en defensa pròpia.

Vam acordar que viuria amb nosaltres, que reprendria les visites setmanals al psiquiatra perquè l'ajudés. La policia no intervindria.

Van acceptar-ho. La Maria i jo tornàvem a ser les seves tutores legals.

Aconseguiríem ser una família unida i feliç? Ja sabeu, però, que cada família té la seva història...

A la posta de sol, el comissari Garcia encara prenia declaració al Toni a la vora del llac.

Estava segura que les coses canviarien. Tancava el cercle.

Sabia que ho podria evitar, que NO passaria cap altra vegada.

Signat: Anna Frank